

När jag wid mitt arbet trött
Och bekymren mig will mörda
Jag då genast hastar bort,
Att afslägga denna börda.
Att afslägga denna börda,
Jag då genast hastar bort,
Då bekymren mig will mörda
Wid mitt arbet lagom trött.

3.

Här god wänner samloms wi,
Fyll att våra glas uttömma,
Vår wårdinna har fyllt i,
Låt of icke dricka glömma.
Låt of icke dricka glömma,
Vår wårdinna har fyllt i,
Fyll att våra glas uttömma
Här god wänner samloms wi.

3.

Jag är mer förnöjd till mods
 Med en ringa tårflig söda,
 En mång rik af gull och gods
 Den i wällust sig kan göda.
 Den i wällust sig kan göda
 Rik af gull och många gods,
 Med en ringa tårflig söda
 Jag är mer förnöjd till mods.

4.

Ofta genom falska språng
 Mång blir rik af andras tårar;
 Då jag går min jemna gång
 Och jag ler åt dessa dårar.
 Ja, jag ler åt dessa dårar
 Då jag går min jemna gång,
 Mång blir rik af andras tårar
 Ofta genom falska språng.

5.

Mången har sitt wäl förslöft
 Från Palatset intill bojan
 Utan samwetsfrid och kraft
 Fäller tårar under bojan.
 Tårar fällas under bojan
 Utan samwetsfrid och tröst,
 Från Palatset intill bojan
 Mången har sitt wäl förslöft.

6.

Jag åt ingens ofärd ler,
 Intet någons heder räcka,
 Om jag wänner särad ser
 Will jag honom handen räcka.
 Honom will jag handen räcka,
 Wänner som jag särad ser,
 Ingens heder bör man räcka,
 Jag åt ingens ofärd ler.

7.

Wi hwarandra räcka hand
 Wara wänner uti nöden,
 Wara knutna wänstaps-band!
 Bör ej lofas före än döden.
 Lokas bör ej, före än döden
 Wara knutna wänstaps-band,
 Wara wänner uti nöden
 Wi hwarandra räcka hand.

8.

Kom min wån och drick ditt glas
 Klockan 10 står i tornet,
 Nu är slut med wårt kalas
 Jeppe tutar utur hornet.
 Jeppe tutar uti hornet —
 Nu är slut med wårt kalas,
 Klockan 10 står i tornet
 Kom min wån och drick ditt glas.

Vi gå tidigt hem igen
 För att undfly olycksmöten,
 Då mång annan redlig wån
 Den får lämning utaf stöten.
 Känning kanste får af stöten
 Mången annan redlig wån,
 För att undfly olycksmöten
 Gå wi tidigt hem igen.

Säljes i Björnståhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckt hos J. Hörberg, 1825.

Kom wi gå uti den gröna Lund
Der wi få höra fogel-sången;
Uppå denna ljuswa morgonstund
Solen redan är uppgången.
Hon med sina strålar
Skön och härlig prälar,
Uti hwarje fenster
Finnes wackra blomster;
Kom, wi gå uti den gröna lund,
Der wi få höra fogel-sången.

Uti nejden ha wi en Kusin
 Intet ung men artig flicka,
 Utaf henne så wi punsch och win
 Gifwen bischoff till att dricka;
 Sedan ner wid stranden
 Sins en båt för handen,
 Wi far ut att bada
 Och i watten wada,
 Uti nejden ha wi en Kusin
 Intet ung men artig flicka.

Wackra wagnar rulla of förbi
 Af hwad granna equipager,
 Betjeningen klädd uti Libre
 Kuskar dertill ha mustacher;
 Så wi dem för nära
 Och de börja swära,
 Wi då intet frukta
 Owett kan man tuckta —
 Wackra wagnar rulla of förbi
 Af hwad granna equipager.

Konungen der rider på sin häst
 Exercerar Regimenten,
 Harmonie på fältet höres bäst
 Ifrån de lufwa instrumenten.
 Skogar gensjud gifwa,
 Som wårt hjerta lifwa
 Der styr sorgestunder
 Höres skott och dunder.
 Konungen der rider på sin häst
 Exercerar Regimenten.

Nyttigt har jag använt mången dag
 Då jag träffat min Gelike,
 Prästen har då stått wid trumman qwar
 Och predikat om Guds Rike;
 Bedt om wackert wäder,
 Liksom fordna fäder,
 Önskat herrlig gröda,
 Hwaraf wi få föda.
 Nyttigt har jag använt mången dag
 Då jag träffat min Gelike.

Roligt är uti den gröna lund
 Att se hur ungdom binda kransar,
 Öter efter en förfluten stund,
 Den ena spelar, den andra dansar;
 Jungfrur hos Minister
 Dansa med Gardister.
 Pigor hos Baroner
 Dansa med Dragoner.
 Roligt är uti den gröna lund
 Att se hur ungdom binda kransar.

Nå alldrig glömmet jag hårom da'n,
 När som jag kom ifrån Kråstrife
 Cavalleriet exercera uppå plan,
 En gammal gumma spräng i dike,
 Med korg och peppar-kakor
 Och fler' goda saker;
 Intet blef hon stötter
 Men wäl genemblötter.
 Nej aldrig glömmet jag hårom da'n
 När som jag kom ifrån Kråstrife.

Sälles i Björnståhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckt hos S. Hörberg, 1825.

7. De fåglar uti lunden grön, Skall om vår kärlek sjunga, Och näkttergalens sång så fön
Och gläder med sin tunga, Och alla blomster som här är, De vittne om vår kärlek här,
Och med sin fröjd och glädja.

8. Jag afled tar af dig min wän, Nu får jag från dig fara: Om wi nu råkas mer igen,
Skall wi och sammanpara. Men Herren wære dig nu hos, Mitt skygd, min wän, min lilla ros,
Och täcka lilla såta.

Kärlekens såga, som mången hafwer särat, Hon tänder upp känslor uti våra bröst, Det blir fördenfull jag får falla tårar, Som mången får sucka med ångsliga bröst.

2. Den tyngsta bördan som jorden månd bära, Att älska den wännen man aldreig kan få, Att lefwa uti ensligheten, Det blir wäl ingen annan belöning jag får.

3. Sökta bland de rika där kan du få din like, Där kan du finna sällhet, ja glädje och fröjd, Men om du sedan saknar Guds Rike, Hwad gagnar Dig stor rikedom hwaröfwer du får sorg.

4. Jag wänder mig till eder, som wille mig förföra, Aft käraste såg hwad jag gjorde er emot, Ni wille mig förföra, det må ni göra, Ni bjuder wäl till med båd trug och med hot.

5. Mins du intet nu hwad du lofwade och sade, När som wi stod under himmelen den blå, Du läste mig du aldrig skulle swika, Men nu så har du wäl gjort det ändå.

6. Du hafwer mitt hjerta med otro beseglat, Jag tänkte att ingen skull bryta det upp, I flera år med falskheten spelat, Och jag för min trohet har sådant ej förstått.

7. Nu har du fått din like här uppå jordens rike, Du söker att föröka din rikedom, Att jag har blifwit öfvergiftwen, Det wäller intet annat än min fattigdom.

8. Jag må nu wäl säga den wännen Jag älskat han war mig ohuld, Jag må mig sjelfwer förja till döden, Aft wännen, aft wännen, det är för din skull.

9. Werlden han synes wäl wara stor och wider, Men för mig så görs han mycket mörk och trång, Det är allt af kärlek jag lider, Han fräter mitt hjerta och gör mig stor twång.

10. Jag önskar du hörde min sorg och min suckan, Jag kan icke längre från tårar hålla mig, Ey ingen hafwer jag som mig förförjer, Nu är all fågnad borta, nu saknar jag dig.

11. Jag får i enslighet min werld igenomwandra, Dråkneliga stjernor på himmelen blå, Så äro de suckar och de tankar som nu, Ifrån mitt beklända hjerta gå.

12. Men hwad gagnar mina öden här att skrifwa, När ingen i werlden det känner eller wet, Om jag mitt hjerta skulle sönderrifwa, Så kan det ej hjälpa om jag än blodet gret.

13. Jag wänder mig från eder som wille
mig förskjuta, Jag nödgas att bjuda der öm-
ma farwål, Jag önskar eder de saligheter njuta,
Som Herren i Himmelen läfwar att ge.

14. Himmelsens Herre som werlden månd re-
gera, Han styrer allt efter sin egen wisshet,
Han hjälper oss wår åra förmera, Allt aldrig
fara med någon falskhet.

15. Gud Fader omwände och mig Igenfände
De känslor i bröstet som gifwer någon fröjd,
Allt jag uti motgångars tamma må fatta Lå-
lamod och göra mig nöjd.

16. Den högsta skatten, den största fördelen
Är den till att ställa sitt lefwerne på, Allt uti
Ewigheten med Fadren på högsta sidan
månde stå.

17. Jag önskar din kärlek må grönska och
blomstra Till din hulda maka intill Eder båd,
Fast du mitt hjerta hafwer söndrat, Jag bju-
der för sista gången Ad j. d.

Sållas i Björnscåhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckte hos J. Hårberg, 1825.

1.

Jag gief mig ut åt lunden
En ljuslig sommar dag,
Utt mig en ros uppleta,
Bland de andra blab;
Der fann jag mig en tilja stön.
Jag henne uti handen stöt.

2.

Så rader jag nu skrifwer,
Så ord af ömt begär,
Till dig min ros och tilja,
Om du mig håller lår.
Förlåt att jag mig dristig gör,
Utt skrifwa dessa rader för.

3.

Om jag från dig skull fara,
Långt bort i fremmand' land;
Kanske du dig omwänder,
Jag menar till en ann.
Men gör som det behagar dig
Jag vill dig icke säga mer.

N:o 106.

Om kuforna de fara,
 Som regn af himmelen,
 Will jag mig icke spara,
 För dig min lilla Wän,
 För Kung och Fosterlandets wät
 Jag strida skall, ehwart det här.

Wår Kronprins är en gåfwa
 Från Gud i Himmelen,
 Sitt lif Han ock will wäga
 För land och friheten,
 Han Europas undran wäckt,
 Han wården afwen till och sträckt.

Han skall oss i striden leda
 Och lifwa med sitt mod,
 Han skall wåra faror hela
 Och resa Sveriges ärestod.
 Han alltid för Soldaten war
 Wän, Anförare och Far.

Wår Kung och Öfwerhet
 Bewara Himlens Herre,
 Wårt lands Inwånare
 De större med de smärre.
 Wålsigna Gud vårt företag
 Och åter skänk oss fridens dag!

Nu får jag affled laga
 Af slägt och wänner aff,
 Antingen det må draga
 Till watten eller land.
 På haffens wäg och böljor blå
 Der dricker jag Er affledskål.

Som Solens glimmar' strålar
 De ge en ljussig glans,
 Om sommartiden stöna
 Då blomster binds i krans.
 All blomster-ångar stå i fröjd
 Då lefwer jag så hjertligt nöjd.

En krigsman han bör hafwa
 En lätt och ledig kropp,
 Ej sömnig eller trötter
 När andra sofwa sött.
 Ja han bör hafwa ädelt mod
 Som wäga skall båd' lif och blod.

Omänner mång är mina,
 Som tala falskt om mig,
 Min heder de förkränka
 Min wandel, redlighet.
 Men låt dem fara werlden om,
 Min lön tillgodo om jag kan.

Jag slutar nu min visa,
 Kanste jag icke mer,
 Min mun förmår upplåta
 Min hand ej skrifa det.
 Blott för mig jag skrivit har
 Och för de andra ynglingar.

Men alla mina flickor
 Jag ej förge tit har,
 Fast jag nu mera ej med dem
 Får vara uti lag,
 Jag lemna får min älska wån
 Till dess jag kommer hem igen.

Den som har glada dagar
 Och så en trogen wån,
 Han warder alltid gläder
 Ehwart det lända lan.
 Den lyckans lott har funnit på
 Han alltid säkert wandra må.

Säljes i Wjörnskäpts Bokhandel i Stockholm.

STOCKHOLM,
 tryckt i Marquardska Boktryckeriet 1824.

Jag icke någon wällust kanner
Att dricka bort en mytlig dag,
Men i ett lag bland glada wänner,
Der dricker stundom afwen jag. ;:

2.

Fem sinnen ju wär njutning wäcka:
Må våra skålar blifwa fem;
Fem glas ju kunna törsten släcka,
Då man i botten dricker dem. ;:

3.

Mitt första glas jag då will tömma
För henne, som är allt för mig,
Som lärt mig lifwets plågor glömma
Och siana sällheten hos dig. ;:

4.

En wärdig skål jag se'n will dricka;
Er, mina wänner! egnas den:
J lärt mig älska, näst min sicka,
Den rena, ljuswa wänskapen. ;:

5.

Mitt tredje glas för festerlandet,
 I botten skimmer jag vefkä;
 Af enighet det fasta bandet,
 Vår frihet, bröder! klytras må. :;

6.

Mitt sjerde glas med upprördt hjerta
 Jag egnar den sitt öfverflöd,
 Försaka kan, wid likas smärta,
 Och ömma för en uslings nöd. :;

7.

Mitt femte glas jag ej vill spara,
 Det egnas värden, och med fog,
 Och skall ett tacksammt vittne vara,
 Att äfven jag har druckit nog. :;

Tröslös en Herde på hafsstranden står
 Begräter en bortrest Herdinna,
 Ogat på henne och fartyget går,
 Men ack! de försvinna.
 Fångt lofnar han att höra des röst,
 Hafvets tomma rymd blef uslingens tröst.
 I, som lant wänskapen, gräten;
 Känner den saknad som sårar hans bröst,
 Der han står förlåten.

2.

Se huru ömt han begräter sin nöd,
 Tomhet regerar hans hjerta;
 Hela naturen är tvinnad och död
 Med hans Melisera.
 Himmel! hvarför gaf du mig en wän,
 Då du dock så hastigt teg den igen?
 Bleknen I blomstrande lundar
 Näktergal, och med mig saknaden känn
 Af iusliga stunder.

3.

Ack! Melisera hwad njien jag njöt,
 Då wid din sida jag lekte;
 Då jag små blomster fick strö i ditt sköt,
 Då lammen du smekte.
 Ack hur himmels sött jag sof wid ditt bröst!
 Ack hur iusligt fegeln härmde din röst!
 Ack hwad förtjusning jag kände,
 Då jag fick kysa din hand till min tröst,
 Då du dig bortwände!

4.

Men denna glädien war wanskelig och kort,
 Rosen i ödsliga stränder
 Min Melisera, ack! hon har rest bort
 Till långwäga länder.
 All min fröjd i lifwet från mig bortfar,
 Himmel henne dock från olöcker spar!
 Ack hwad din bortgång mig sårar;
 Dock wet de panter jag af dig har qwar,
 Beldnar jag med tårar.

Trohets = Wisa.

Jag icke will om bygdens flickor fråga:
Jag ewigt, Zelma! endast dig tillhör.
Du känner mig, wet att min ömma låga
Kan ej för dig utsläckas mer.
Ej kunna tidens många, många skiften
Förändra tänkesätt hos mig.
Jag älskar dig och skilsmessan är gristen,
En sista sucken tillhör dig.

2.

Om modet wacklar, då mig trumman bjuder,
Då här mot här, och man mot man utgår,
Jag Zelma ser, och från des läppar ljuder,
Ett ord, och straxt nytt mod jag får.
"Strid för din Kung och tänk uppå din flicka,
"Jag alltid beder Gud för dig.
"Han skall dig skydda och till slut så skicka,
"Att du med lagrar får omfanna mig.

3.

"Men om likwål dig ödet skulle swika,
"Din Zelmans bön mot himlen ej bli hörd,
"O! må ditt mod, din dygd ej gifwa wika,
"Tag denna motgång, som en nyttig skörd.
"Du är su född, att likars sällhet dana;
"Gå, uppfyll din bestämmelse,
"Gå skall en gång wid slutet af din bana
"Du bort om grafwen Zelma återse."

Säljas i Björnståhls Bokhandel i Stockholm.

Stockholm, tryckt hos J. Hörberg, 1825.

Vest Svenska Wijn.

Bland alla land på denna jord
Det bästa är Norden, vår Swenska Nord,
Så rik på himlens nådsvor,
Der fins ej Sjöarnas öfverflöd,
Men jern och karlar, malt och bröd,
Och slickor se'n Guds nådsvor.

Bland alla språk på denna jord
Det bästa är språket i Swerges Nord:
Det har sin stråfwa sida;
Men ordet aldrig besträffa kan,
Der hjertan tala med hwarann,
Som njuta eller lida.

Bland alla slickor på vår jord
Den bästa är slickan i Swerges Nord!
En nattfiol i lunden,
Den doftar skönt, men lagom blott,
Har ej, som rosen, törnen fått,
Och blommor långa stunden.

Bland alla hustrur på vår jord
Den bästa är hustrun i Swerges Nord,
Så utan till som innan;
Hon skaffar hemma, god som gull,
Sin gryta och sin waggan full,
Och gör en hjälp af quinnan.

Bland alla seder på vår jord
Den bästa är seden i Swerges Nord,
En sed af ägto ägret;
Frisk kropp och hjäl, och hyddens frid,
Och samit och alfwär i sin tid,
Och bågarn rundt kring laget.

Den bästa för Swensken är Sveriges Nord;
Han håller den i heder,
Och lemnar gerna grannen rätt,
Utt wälja land och lefnadsfätt
Och byta tro och seder.

(Mel. Götterne fordomdags)

Myktbart war fordomdags Götternas mod;
Utdelt för frihet de gäto sitt blod:

Göttern i dag
Har samma lag;
Heldre än slaf,

Stupar han fri på fädernas graf.

Fordomdags tårnan på Skandiens ö
Hellsades folkslagens sönaste mö:

Hon än i dag
Har samma lag.
Dyrkade lön!

Du ger förtjensten det lufwaste lön.

Dryckshornet fordom war Götternas bål,
Och för sin Drott framför alle deras skål:

Wi än i dag
Ha samma lag;
Klinga och sjung!

Skål för vår hielte och älskade Kung!

Skålen för Furstliga Unglingen sjung,
Som våra barn wäl äga till Kung!

Kraftfull och ~~id~~,
Se han en bild
Uttän en far;

Lefwel vår Kronprins! lefwel Oskar!

Swerige.

(Mel. I detta lag.)

I granens skugg

Jag skäddar ut är fjället.

Swerge, min bygd!

Du står på gamla stället.

Än utaf ar och wimplar frönt,

Sänks du med dalar och sjöar;

Än, mera witor och nordiskt skönt,

Hyjs du med fullar och bar.

Ej rankans fram

Wiskäder dina ruswor;

Skjagt kropa fram

Wid jorden dina drufwor.

Fiettrade armar guldets stoft

Utt dina klippor ej twinga:

Jernmalmen blott i denna natt

Wognar för bill och för klinga.

Tins dock ett land,

Ödr hwillet du ger wika?

Rik är din strand

Och dina skogar rika;

Triff är din luft, din himmel ljus

Med sina stjerndiamanter,

Och så öfgräddligt flodens brus

Från dina gungande branter.

Än dina sält,

Wälsignade och fria,

Gensjuda sält

Utt stördarns säng och lia.

Skänka ej dina trefna bin

Blommornas nättar i hornet?

Jäser ej sved i björkens win,

Styrka i musten af kornet?

Rämparnes mor!
Och du i mannaft trånar?
Heerlig och stor,
Du dock af andra tänar!
Allfvar i lynne, sparsam drägt,
Enkla och tarfliga föder,
Flårdens födrakt och restlig slägt
Fjrr woro Öfverharnas heder.

Kraftfulla tid,
Då gyljarne i budar
Drogo till fied
För wallmarsklädda brudar:
Då man sin wån med stolthet bjdd,
Våde till Bröllopp och Barnedd,
Blott på en slänka hembrygdet mjöd,
Eller ett brufande Marsöl.

O, som igen
Till Wankens låra bygder!
Kom till oss än
Med fädrens glömda dygder!
Bjud våra anspråk och begär
Wid våra gränser sig sluta;
Mättlighets Fodes guldquarn är,
Umbära — konsterna att njuta.

Edlas i Bruzelli Wärdar för 1 P. V:

Upsala, tryckt hos Em. Bruzelius, 1